

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 966/2015
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела превара помагањем из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.С., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 175/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 487/15 од 15.09.2015. године, у седници већа одржаној 17.11.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К 175/14 од 09.02.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 487/15 од 15.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К 175/14 од 09.02.2015. године окр. С.А. оглашен је кривим због кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од две године и пет месеци и због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године, а истовремено му је изречена и новчана казна у износу од 200.000,00 динара.

Истом пресудом окр. С.С. оглашен је кривим због кривичног дела превара помагањем из члана 208. став 4. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ и, осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и новчану казну у износу од 20.000,00 динара.

Одлучујући о жалби окр. С.С., Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 487/15 од 15.09.2015. године одбио жалбу као неосновану и у односу на окр. С.С., потврдио првостепену пресуду.

Против наведених првостепених пресуда бранилац окр. С.С., адв. М.С., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 1. и члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, погрешне примене закона и повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи првостепену пресуду и, у односу на окр. С.С., донесе ослобађајућу пресуду или да првостепену пресуду укине у целости и предмет врати на поновну одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.С., адв. М.С., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да изрека првостепене пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела за које је окр. С.С. оглашен кривим имајући у виду да код окривљеног није постојала свест о томе да првоокривљени С.А., на штету банке, стиче противправну имовинску корист, као и да у изреци пресуде нису наведене радње којима је окр. С.С. помогао окр. С.А. у извршењу предметног кривичног дела, тако да дело описано у изреци пресуде није кривично дело за које је окр. С.С. оглашен кривим.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Помагач, у смислу одредбе члана 35. КЗ је учесник у извршењу кривичног дела и његова делатност доприноси извршиоцу да лакше изврши кривично дело, при чему помагач мора имати свест о заједничком деловању са другим учесницима у извршењу дела односно свест да учествује у туђем делу односно да се извршиоцу помогне у извршењу кривичног дела.

Из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде несумњиво произилази да је окр. С.С. био свестан да помаже окр. С.А. у извршењу кривичног дела преваре из члана 208. став 4. КЗ, имајући у виду да је знао да потписује лажне исправе и документацију о наводној купопродаји стана, која документа је окр. С.А. предао банци ради реализације кредита, а затим је подигао износ одобреног кредита који је предао окр. С.А. а за ту услугу добио награду од 500 евра, при чему је знао да окр. С.А. кредит не треба ради куповине стана већ због презадужености као и да исправе које је окр. С.А. сачињавао и предавао банци нису засноване на истинитим чињеницама. Према томе, у радњама окр. С.С. описаним у изреци првостепене пресуде стекла су се сва битна обележја, како субјективна тако и објективна, кривичног дела за које је

окривљени оглашен кривим, па се неосновано у захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Бранилац окр. С.С. у захтеву указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, јер је опис радњи извршења предметног кривичног дела у оптужници и у изреци пресуде различит у погледу битних чињеница, чиме је повређен објективни идентитет оптужнице и пресуде и тиме прекорачена оптужба, јер се првостепени суд приликом доношења пресуде није кретао у границама поднете оптужнице већ у границама утврђеног чињеничног стања.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим имајући у виду да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у оквиру чињеничног описа из оптужнице, а једина измена коју је првостепени суд учинио у односу на оптужни акт тиче се датума када је окр. С.А. поднео захтев за доделу стамбеног кредита банци. Тиме, међутим, није повређен идентитет оптужбе већ је чињенично стање само уподобљено чињеницама утврђеним током поступка.

Осим тога, на наведене повреде закона бранилац окривљеног указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 3, у последња два става и на страни 4, у ставу један, два и три, дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Осталим наводима захтева бранилац износи сопствену анализу изведених доказа и тиме у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, што сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.С. оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.